

wågga warma ja ußina ollewad. Ugga emma filmad, fui jöelt taggası tussi, fehhe langfid wårt na peåle, ja ful teurma seddamaid moistis arra tútri ußiust. Iifs leßproua elli need linnad an: nud nödilöngaks fehrata ja olli temmal sellega snur rut, et warmalt piddi walnis samsa. Ugga voi Liso fest holis. Emma pahandas vågga meelt ja augutas last täiest sunst. Mis sinnust ilmas peab samsa, fui sa mitte ei vöra ommaast laiskus jest? Egga laiskus toida innimest. Efs sa tea, fes ei viitji tööd tehha, ei pea ka mitte leiba samsa, kas moisted mis se on? Emma om: mas melepahandassem ei pannud tähhele, et folmi meest, fes ußkis ridis, tullid ratsa soites möda feed, ja jáid nende perre fohta seisma. Se, fes eel soitis, olli funningas, ja fui liggi sai, ütles: „Maene, mis sa ni furjaste omma lapsega tapled?“ Emma ehmatas, et neid olli, fes sedda nominast peåst fuulda said; ehf temma

ful ei teådnud, et se küssia otse funningas iisse piddi ollema, ial ei tahtnud ta omma tåttart woôradie ette ni vågga årralaita, wasdas sepå: rast fermeste nenda: „Taplen tútriga, et ülles vågga ferme on töle haffama, ei wåttage om: male aega middagi toito subho paîna. „Kunnin: gas, tåttarlast kites, andis sedda otsusi, et tö: reggia ei pea mitte nålgas seisma — ja soitis feed eddase. Ugga monne påwa pârrast tulletas temma sedda tüssi mele, mis feed käies olli nåis nud sel emmal omma tútriga ollewad, ja juttus: tas fest omma prouale. Kunninga proua armas: tas vågga wållebaid töreggiaid, loekis sedda fiks la fulata, füs se ußin tåttarlaps ellas, läffitas Liso järrele, ja käskis tedda omma ette tua. Üt: les siis: „Minna fulen, et sa vågga ferme tö: reggia pead ollema, ja ei annage ommale aega, wahhelt leiba wåtta; head töreggiad on vågga minno mele pârrast, ja iossärranes armastan pe